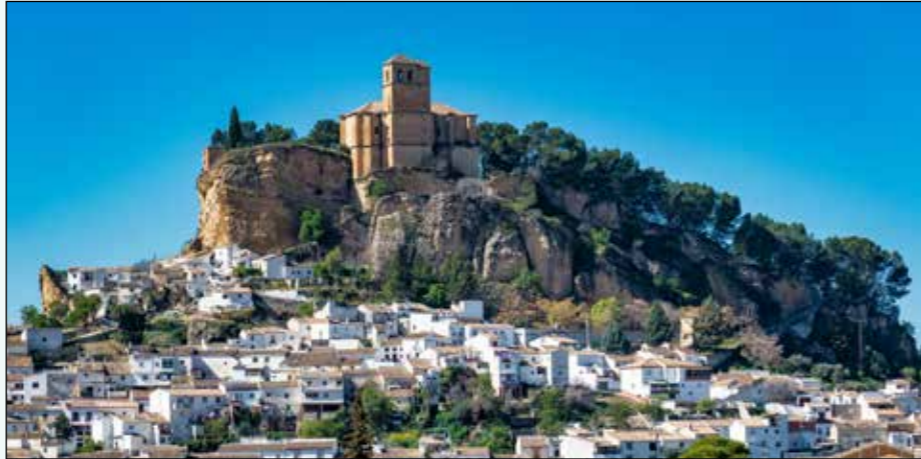

DAR pro církev i pro chudé

PETR JANŠTA

„Přijímej kříž, který ti Bůh posílá. Nehledej nic jiného, kříž je zlatem pro tvou duši.“ Tento výrok může mnoha lidem připadat zvláštní, ba možná až provokativní. Vždyť kolik je dnes utrpení, kolik lidí v těchto dnech umírá mnohdy bez rozloučení s nejbližšími nebo bez svátosti, a zde se píše o „zlatu pro duši“? Žena, která toto vyřkla, zažila ve svém životě utrpení víc než dost: Jen ve svém dětství přišla o tři sourozence, v osmi letech jí zemřela maminka a později hodně vytrpěla také po zdravotní stránce.

María Emilia Riquelme y Zayas (1847–1940) již jako mladá dívka, která ztratila tolik příbuzných, pochopila, že „kříž a bolest mají svou hodnotu, pokud je přijímáme v lásce. Můžeme je přeměnit ve zlatý odlipek, pokud se z nich stanou chvíle setkání s Bohem anebo momenty, ve kterých máme otevřít srdce a nedovolit bolesti, aby nás zahltila,“ řekl o této ženě kardinál Giovanni Angelo Becciu, když v listopadu 2019 slavil v granadské katedrále v jižním Španělsku beatifikační liturgii nové blahoslavené katolické církve. Zásadní událostí v duchovním životě tehdy ještě dítěte Marie (měla osm

let) byla smrt maminky, po níž se jí zjevila Panna Maria s dítětem v náručí. Bezprostředně po této vizi se dívka rozhodla pro

světla celý svůj život. „Chudí lidé jsou moji přátelé,“ proklašovala často.

život řeholnice. Za několik let vyjevila svou touhu otci, ten však o tom nechtěl ani slyšet a snažil se jí posílat na nejrůznější společenské akce, aby jeho dcera ve víru světa zapomněla na své odhodlání. María však na to nehleděla, mnohem raději navštěvovala různé nemocnice a sloužila zde nemocným, své dědictví rozdala chudým, finančně pomáhala dívkám dostat se z osidel prostituce i mladým mužům, kteří neměli prostředky na studium kněžství, a chudým a ubohým lidem za-

Když její otec v roce 1885 zemřel, okamžitě chtěla vstoupit do kláštera, ale zdravotní problémy jí to nedovolily. Její láska k chudým a trpícím lidem inspirovala mnohé mladé ženy, které se k ní připojily. Výsledkem bylo založení kongregace Misionářek Nejsvětější Svátosti a Panny Marie Neposkvrněné 25. března 1896. V tento den konečně přijala vytoužený hábit a granadský arcibiskup José Moreno y Mazón jí jmenoval generální představenou této nové kongregace, již sloužila dalších 44 let až do své smrti.

A co ještě často opakovala tato mimořádná žena svým spolusestrám v kongregaci? „Eucharistie je ráj na zemi. Adorace je mou nebeskou hodinkou a duchovním odpočinkem.“ „Buďte veselé a hodně milujte Boha.“ „Nechci, abych byla svatá jen já sama.“

A to může být krásným poselstvím i pro nás v této těžké době: My můžeme být svatí právě i se všemi kříži, které kolem sebe vidíme či je na sobě zakoušíme, my můžeme být svatí společně, nikoli osamocně, křesťanství přece neprožíváme sami, nýbrž jako společnou pout' Božího lidu, i když v této době poněkud karanténního.

https://en.wikipedia.org/wiki/Mar%C3%ADa_Emilia_Riquelme_y_Zayas
<https://catholicsaints.info/blessed-maria-emilia-riquelme-y-zayas/>, <https://www.radiovaticana.cz/clanek.php?id=30186>

Foto: Alex Green, rudiernst - Adobe stock

OTEC BEDŘICH HORÁK

„Kdo to udělal?“ „Kdo za to může?“ To jsou otázky, když se vyšetřuje nějaký malér, něco, co se pokazí s velkou pravděpodobností lidským selháním. Každý z nás se setkal s těmito otázkami, ať už byly mířeny na nás jako na možné pachatele, nebo jsme do tohoto okruhu nepatřili a byli jsme tohoto zjišťování svědky či přímo vyšetřovateli. V každém případě to není příjemné. Někdy jsme se na nějaké špatné věci více či méně podíleli a sami jsme si to nechtěli přiznat, natož se označit za viníka před druhými.

Je také pravda, že člověk má potřebu znát příčiny toho, co se kolem něho děje. Proto i chceme poznat viníka – nejen proto, abychom ho mohli potrestat nebo abychom ho donutili napravit, co se jeho vinou (skutečně?) pokazilo, ale i proto, že člověk chce mít věci kolem sebe jednoduše pod kontrolou.

Tak jsme si možná položili i otázku, proč musel zemřít Ježíš Kristus, kdo za to může, že zemřel tak krutou smrtí. Když čteme evangelia a jiné texty Nového zákona, zdá se, že z nich vyplývá, že za smrt Ježíše mohou Židé. Tak to ostatně bylo během staletí často vysvětlováno a tak to i se zadostiučiněním přijímali členové většinové křesťanské společnosti, kteří žili v blízkosti skutečných Židů, odmítajících přijmout křesťanskou víru, majících odlišný způsob života. Tito možná byli v určitém období i úspěšnými obchodníky a dařilo se jim víc než jejich křesťanským sousedům. A to bylo

trnem v oku příslušníkům většiny, a nebylo nesnadné je proto obvinít z nějaké špatné činnosti, např. za to, že se ztratily nějaké věci nebo třeba i za šíření nemoci, zvláště když za vším byla údajně jejich „proradnost“, vyplývající z odmítání Ježíše, tedy i ze zodpovědnosti za jeho ukřižování. Bohužel to napáchalo mnoho zla, které vyvrcholilo vyhazováním Židů v koncentračních táborech za druhé světové války.

Ano, když si přečteme trošku pozorněji texty Písma a trošku logicky uvažujeme, zjistíme, že za smrt Ježíše nemohou Židé jako národ nebo příslušníci náboženství (Ježíš, Panna Maria a apoštolové byli také Židé), ale o jeho smrti rozhodli tehdejší náboženští předáci (farizeové, učitelé zákona, ale hlavně saducejská strana v čele s velekněžími), podporováni podplaceným nebo

jinak přesvědčeným davem, který provolával „ukřižuj“. Ale pokud čteme ještě pozorněji, zjistíme, že je situace ještě složitější. Když Ježíš umírá, prosí za ty, kdo ho křižují (ať už

jsou to vojáci, Pilát nebo právě ti, co mu ho vydali): „Otče, odpusť jim, vždyť nevědí, co čini“ (Lk 23, 34). Ježíš je neomlouvá z přílišné shovívavosti nebo pro ukonejšení svého nahromaděného rozčilení vůči nim, ale on skutečně ví, že to nedělají z vědomého odporu a zloby proti Bohu. Sv. Pavel (který před svým obrácením pronásledoval Kristovy učedníky ne z nějakého zvráceného hněvu, ale protože byl přesvědčen, že bojuje za čistotu náboženství, že tím oslavuje Boha), píše: „... kdyby o ní (o Boží moudrosti, ve smyslu Božího plánu spásy pro lidi) něco věděli, nikdy by Pána slávy neukřižovali.“ (1Kor 2, 8). Tento apoštol národů také napsal: „Kristus v ten čas, když jsme ještě byli slabí, zemřel za bezbožníky“ (Řím 5, 6). Kdo byli ti „bezbožníci“? Pavel pokračuje: „Kristus umřel za nás, když jsme byli ještě hříšníci (5, 8)... kdy jsme s ním byli ještě znepřáteleni“ (5, 10). Sv. Pavel to píše římské obci křesťanů, ale zahrnuje tam i sám sebe, když hovoří v první osobě. Ale zahrnuje tam jistě také všechny ostatní lidi, tedy i nás, kteří čteme Písmo. Proto můžeme říci, že i my jsme byli jeho nepřátelé, tedy i my máme zodpovědnost za Ježíšovu smrt. Nemůžeme tedy svalovat vinu na nějakou skupinu lidí bez toho, abychom tam počítali i sami sebe. A z jakého důvodu? Protože jsme se dopouštěli a stále ještě dopouštěme hříchů – Ježíš totiž chtěl, abychom (všichni lidé, včetně Židů) skrze jeho smrt a vzkříšení obnovili a ještě prohloubili společenství s Bohem, které jsme svým hříchem narušili a tak dosáhli skutečného štěstí.

Foto: puhimec, Robert Hoetink - Adobe stock